

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

O d y s s e e n s 6te S a n g

og

J u v e n a l s 6te S a t i r e

fordanskede i Originalernes Versmaal

og udgivne som

I n d b y d e l s e s s k r i f t

til den offentlige Examens i Nykøbings Kathedralskole

i September 1822,

af

P. G. Fibiger,

Overlærer ved Kathedralskolen.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Andreas Seidelin,
Hof- og Universitets-Bogtrykker.

F o r e r i n d r i n g.

Da jeg havde foresat mig, ved nærværende Lejlighed at udgive Odysseens
6te Bog, (som Prøve af en hexametrisk Fordanskning af alle dette Digs 24
Sange, hvilke jeg ønskede at udgive i 3 paa hinanden følgende Hester, hvis
Foretagendet maatte finde Understøttelse ved Subscription), ansaae jeg det for
høist interessant, ved Siden af denne, henved tre tusinde Aar gamle Skildring af
Pigen, som hun vor være, — god, blyfærdig, huuslig — malet med den heroiske
Alders heie Simplicitet, og den græsste Naturs yndigste Farver, at stille det
modsatte Maleri af Kvinden i sin dybeste Fordærvelse, denne, med uovergaaelig
Kraft udførte Skildring af de Romerske Standsdamer i Juvenals Tider (i første
og andet Aarhundrede efter Christi Fødsel). At alt Uoversætteligt er bortfaaret,
vil Enhver, som kender Originalen, med Rette vente; men at her (i Oversættelsen)

skulde findes Noget, som ikke burde males, vil neppe kunne paastaaes, uden af en sygelig og pietistisk Moral. Juvenal er almindeligen erkjendt for en stor, og af ingen Nyere overgaet Mester i den alvorlige Satire, og alle Kjendere ere enige i at regne den 6te til en af hans fortreffeligste og barskeste Deklamationer.

O d y s s e e n s   6te   S a n g.

S n d h o l d.

Athene viser sig i en Drom for Nausikaa, den Phœakiske Konge Alkinoos's Datter, og opmuntrer hende til at bringe Klæder til Bass paa den Bred af Øen, hvor Odysseus (som efter et Skibbrud var svømmet lidt til Land) havde lagt sig til Hvile i Bustene. Tidlig om Morgenent fører hun derhen, og efter fuldendt Dagsarbeide forlyste hun og Tjenestepigerne sig med Boltspil. Ved deres Larm vaagner Odysseus, træder frem af Busten, og beder Nausikaa om Hjælp i hans forladte Tilstand. Hun giver ham Klæder, vederkvæger ham med Mad og Drikke og viser ham Veien til hendes Faders Huus, hvor hun lover ham gjæstfri Modtagelse.

O d y s s e e n s 6te S a n g.

Saa indslumrede Hesten, den megetforsøgte Odysseus,
haarde nedtynget af Gavn og af Mathed; imedens Athene
til de Phœakiske Mænd henvandred, til Staden og Folket,
hvilket tilforn Ho havde i vidstrakt Land Hypereia,
nær ved Kyklopiske Mænd, ved de hovmodsrække, som stedse
skadede disse, fordi de i Magt langt stærkere vare.

5.

Dem gudlignende Drot Mausithoos flyttet og bosat
havde paa Scherias Ø, langt borte fra klogtige Folkslags,
havde om Staden en Muur trindt draget, og Vaaninger bygget,
Templer for Guderne reist, og med Skjel Marklodderne uddeelt.

10.

Denne, betvungen af Skjebnen, var alt bortgangen til Ais;
Drot var Alkinoos nu, og af Guder begavet med Viisdom.

Derfor til Kongens Pallads blaasiede Guddom Athene
vandrede, Hjemkomstvei at berede for gjeve Odysseus,
vandrede hen, for at gaae til det pragtudsmykkede Kammer,
der, hvor Pigen, Naufikaa, sov, en Gudinde i Vært og
Yndighed liig, — højhertede Drots, Alkinoos Datter.

15.

Her to Terner, Chariterne selv gav' Skjønhed, ved begge
Posterne lase, og en glindsende Dor tet lukkede Kamret.
Men, som et vindstødspust til den Sovendes Leie hun henfoer,

20.

og sig ved Hovedet stilled', og saa tiltaalede Pigen,
visende liig sig en Datter af Skibshavnfundige Dynas,
som jevnaldrende var, og fortrolig med hende i Hjertet,
lignende huun, udbred blaasiede Guddom Athene:

Hvilken forsmimmelig Pige, Mausikaa! fødte din Moder!

25.

Her uændsede ligge for dig prægtbrammende Klæder?

Stunder det ikke dog alt til dit Bryllup, hvor selv du dig smukt bør
klæde, og Klædninger skaffe til dem, som skulle dig føre?

Visselig hæver sig heraf hoit blandt Mennesker Rygtet,
hædrer dig, og til Fryd for din Fader og værdige Moder.

30.

Dersor, naar Gos sig viser, vi strax henile til Væffning;
medarbejdende selv jeg følge dig skal, at du hurtigt

færdig kan blive, thi snart du dog ikke er længere Ungnis.
Alt jo heile de ypperste Mænd blandt alle Phæakers

Gølt til din Haand, da ogsaa du selv er ædel af Herkomst.

35.

Dersor, velan! før Morgenens Gry tilskynd din hersomte
Fader, at lade en Arbeidsvogn forspænde med Muler,

Bælter at kjøre dig bort, og Kjortler og kostbare Pepper.

Smukkere og for dig selv haaledes det er, end til Gods at
drage til Stedet, thi langt Vandkummerne ligge fra Byen.

40.

Saa lod Talen, og bort blaasiede Guddom Athene
gik til Olympos, hvor Gudernes Go, som de sige, for evig
Tid fast staer, og af Windenes Stod ei rystes, og vaedes
ikke af Regn, ei heller af Sne omfylges; men skytri
Luft trindt sværer, og hvideste Glands omspiller den fædse.
Hist hver Dag tilbringe i Fryd lyksalige Guder —
did Blaabie sig svang, da Pigen hun havde formonet.

45.

Snart sjælltronende Gos kom, og af Slummeren vakte
yndigenklædte Mausikaa op; og hun undred sig over
Drommen, og gjennem Gemakkerne gif, for de kjære Forældre,

50.

Fader og Moder det Samme at sige; og inde hun træf deur.
 Moderen sad, omringet af Tjeneskevinder, ved Arnen,
 snoende Tenen med Uld, havpurpursfarvet; — i Doren
 mødte hun Faderen, som sig begav til de herlige Fyrsters
 raadende Kreds, hvorhen ham kaldte de ædle Phæaker.

55.

Nær hentraadte hun da til den elskede Fader, og sagde:

Kjæreste Fader! o vilde du ikke en Vogn mig berede,
 hsi, hjulstærk, at paa denne, til Floden de herlige Klæder,
 hvilke saa smudsige ligge, til Vast henkjøre jeg funde?

Gaade dig selv det jo sommer, med tvættede Klæder paa Kroppen
 mellem de ypperste Mænd dig i Raadslagssamling at vise,
 og i din Borg fem Sonner desuden dig sedtes, af hvilke
 to alt gifte, og tre fremblomstrende Ynglinger ere.

60.

Altid disse til Dands fremtræde kun ville med nylig
 vaskede Klæder, og mig alt Dette paa Hjerte maa ligge.

65.

Saa hun talde, thi bly hun ei torde det blomstrende Bryllup
 nævne for elskede Fader; men Alt han mærked og svarde:

Ikke jeg Mulerne skal dig, mit Barn! misunde, og ei, hvad
 Andet du vil. Gaae hen, lad Tjenerne Vognen, den hsi,
 den med de stærkeste Hjul, og med rummelig Gadning berede.

70.

Dette han svarde og kaldte paa Tjenerne, hvilke ham adled.

Mulernes Arbeidsvogn med de dygtige Hjul de i Gaarden
 lavede til, trak Mulerne frem, og for Vognen dem spændte.

Men fra sit Søbegemak bar Pigen de prægtige Klæder,
 og i den smuktafslattede Vogn nedpakket dem alle.

75.

Men i et Skrin henlagde og Moderen kvægende Spise,
 al Slags Mad — henlagde og Kjød, og i Sækken af Gjedens
 Skind nedheldte hun Viin, — (men op steeg Pigen i Vognen) —
 gav blodtlydende Olje til sidst i den gyldene Glaske,
 at hun, naar endt var Badet, med Ternerne kunde sig salve.

80.

Datteren Pidsten i Haand da tog og de glimrende Sommer,
pidstet til Leb Muulspendet, og buldrende tramped det fremad,
strækende Benene rækt, og assied trak Teiet og hende,
ikke alene, thi Ternerne gif, led sagende Pigen.

Men, da til Flodens den yndige Strom ankomme de vare,
der, hvor Kummer de havde til Vast, hvor, Naret igjennem,
meget og fjont Vand stremmed, som bort hvor Smudsighed tvæsted,
Tjenestepigerne flux Muulesterne spændte fra Vognen,
og dem paa Bredden af hvirslende Flod hendreve for Markens
liflige Urter at æde; men selv med forenede Hænder
Toiet af Vognen de tog' og det fasted i Vælgernes Merke,
skrækt det i Gruberne stamped, og kappedes rækt med hverandre.
Men da nu vasket de havde, og bort al Smudsighed taget,
hredte paa Bredden af Havet de ud hvæt Stykke i Orden
der, hvor Søen ved Land Smaastenene skyldede renest.

Og, da de badet sig havde, og salvet med Oliens Fedme,
Mad derefter og Drikke de node ved Bredden af Floden,
ventende, indtil den straalende Sol tørt varmede Toiet.
Men, da med Thyndet ogsaa hun selv var af Maalidet kvæget,
lagde de Elrene bort, og forlystet sig alle med Boltspil.

Selv hvidarmeðe Mo, Nausikaa Gangen begyndte. —
Ligesom Artemis, glad ved sin Piil, fremtræder paa Bjergaas,
hist Taigetos, det vide, bestiger, og hist Erymanthos,
Wildsvin jagende fro, og de raphenspringende Hjorte, —
Nympherne lege med hende, de landlige, Det tre af Zevs, hin
Ægisbevæbnede Gud, og i Barm dybt fryder sig Leto —
over dem alle med Hoved og Hænde dog Artemis kneiser;
let hun kjendelig er, skjondt Yndighed smykker dem alle:
— saa blandt Ternerne Pigen sig stoltjomfruelig hæved.

Men, da til Borgen igjen hjemvende hun skulde, og atter

85.

90.

95.

100.

105.

110.

Mulerne spænde for Bognen, og folde de herlige Klæder,
 Undet igjen opfandt blaaviede Guddom Athene,
 saa at Odyssevs vaagned og saae fjonsiede Pige,
 som til Phæakiske Borgeres Stad veilede ham funde.

Straf Hyrstinden da kastede hen mod en Terne med Bolten;
 Ternen forseiled hun dog, og paa dyb Vandhvirvel den nedfalde.
 Skingrende Pigerne streeg', og af Summeren Helten Odyssevs
 vaagned', og siddende grubled' han saa i sit Sind og sit Hjerte:

Vee mig! til hvad Slags Menneskers Land er atter jeg kommen?

Ere de Voldsmænd, vilde i Fjord, ei kjendende Netsind;
 eller mod Fremmede hulde, og Guderne lige i Hjerte?

Ret, som af Piger, et Skud Et Krig jo tonede om mig,
 ret, som af Nympherne, hvilke deboe høitkneisende Bjerges
 Tinoer og Flodernes Nid, på de græsrigtblomstrende Enge.

Er jeg maastee til et bed, nær talende Mennesker, kommen?

Selv dog, velau! jeg det probe, og did henbende mit Øie!

Talende saa, fremtrængte af Buskene Helten Odyssevs
 eg i den tyknende Skov sig en Green afbræk med kraeftfuld
 Haand, for med Lovet den mandlige Krogs Skamdele at hylle.
 Trem han traadte, og gif, som den bjergopfostrede Løve
 solt af sin Styrke i Slud og i Storm henbandrer — dens Hine
 brænde, og først anfalder den Øyer og Haarenes Flokke,
 eller den vildere Hjort; men dens Bug og øste den byder,
 ind sig at trænge i lufkede Huus, opsgørende Smaakvæg.

Saa sig Odyssevs imellem de smukthaarlokkede Piger
 vilde, sjondt nogen han var, nu blande, thi Noden ham fremdres.
 Og ve med Rødsel ham skued, saa følt vanheldet af Havet,
 flygtede hid og did paa den høitsremragende Strandbred,
 bange, og Stand holdt ikun Alkinos's Datter, thi kjakt Mod
 indgrod hende Athene, og Skjælven fra Lemmerne borttog.

115.

120.

125.

130.

135.

140.

Dristigt hun ventende stod; men Odyssevs påsede længe:
 Skulde han bedende favne den skjønbluktindrende Piges
 Knæ, hvad heller i Afstand saa bonfalde med føde
 Ord, om at vise til Staden ham hen, og ham Klæder at give?
 Medens han gruvelede saa, det ham bedst dog tyktes, i Afstand
 inderligt Møen at bede med fødtindsmigrende Tale,
 at, om han Kneerne favned, hun vred ei skulde ham vorde.
 Strax han derfor med listige Ord fødtigmigrende udbred:

Knælerde hilser jeg dig, o Dronning! — du Guddom, du Jordist
 være, — og troner du højt blandt Guder i Himlen, den vide,
 bor jeg med Artemis, Datter af hin hoitherfende Zeus, dig
 nærmest i Undigheds Glands, og i Væxt, og i Størrelse ligner.

Er du en Dodeligs Barn, blandt dem, hvis Hjem er paa Jorden,
 priser for trefold Held jeg din Fader og værdige Moder,
 priser for trefold Held dine Brødre; thi viesselig glode
 disse i Hjertet af inderlig Fryd, saa ofte de stue
 dig, huldhblomstrende Mø! hensvæve i dandsende Kore.

Fremfor Alle til Deel dog Saligheds Fylde maa vorde
 Brudgommen, som til sit Hjem dig med tunge Forærlinger fører!
 thi jeg aldrig for Hine har seet flig Dodelig — hverken
 Mand, eller Kvinde, og Synet min Barn med Forbauselse fylder.

Saa paa Delos engang ved Apollons Alter jeg skuued
 Palmens den frødige Spire sig høit, ungdommelig have.

Thi og did jeg tilforn hendrog, og fulgte mig Mange
 hin Wei bort, hvor stor Gjenvordighed skulde mig møde.

Saa, da jeg skuuede hint, i mit Sind jeg studfede ogsaa
 længe, thi aldrig et skjønnere Træ sig reiste af Jorden.

Dig, o Pige! beundrer jeg saa, og studser, og frygter
 for at børre dit Knæ. Men martrende Sorrig mig anfaldt.
 Først paa tyvende Dag jeg igaar undskydede det dunkle

145.

150.

155.

160.

165.

170.

Hav: saalænge mig Bolgerne drev', og de rivende Storme
bort fra Ogygias Ø. Nu hid mig Guddommen fasted,
at jeg maaſkee og her skal Ondt udholde, thi ikke
troer jeg det endt. Vist Guderne Meer tilſlikke mig ville!
Men dig forbarm, o Dronning! thi først, udmattet af mange
Lidelses, kom jeg til dig, og Ingen af alle de andre
Mennesker er mig bekjendt, som heboe her Byen og Landet.
Staden mig viis! og et Stykke mig gib at kafse omkring mig:
har du et Svob maaſkee til de Klæder, med hvilke du hidkom.
Gid dig Guderne ſjænke hvad hæſt du i Hjertet begjærer!

175.

Iade dig Mand og Huus og huld Samdrægtigheds Lykke
vorde tildeel! Thi Intet dog bedre og ſjønnere gives,
end, naar begge i huld Samdrægtighed Huset bestyre,
Mand og Kvinde, til Harm for Enhver, dem fjendtligen findet,
men til enhver Vens Fryd, og de selv meest vinde i Hæder.

180.

185.

Ham hvidarmede Mø, Maufikaa ſvarede derpaa:
Fremmede! Da du en slet eller taabelig Mand ei ligner —
(Zeus, den Olympier ſelv uddeler til Mennesket Skjebnen,
haade til Gode og Slette; til Hver, ſom ſelv ham det tykkes;
dig tilſlikked han Sligt; alligevel hør du det taale,) —

190.

fiden til denne vor Stad og vort Land nu hid du er kommen,
ikke du Klæder ſkal mangl, og ei hvad Undet, det ſommer
vanheldslagne og bedende Mand ſig at vente med Rette.
Staden jeg vise dig ſkal, og ſige dig Navnet paa Folket.
Denne vor Stads og vort Lands Indbyggere ere Phœaker;

195.

men jeg ſelv hoihjertede Drots, Alkinoos Datter,
han, ſom ene Phœakernes Magt og Vælde regjerer.

Talede ſaa, og beſalte de ſmukthaarlokkede Terner:
Stille, o Piger! mig ſaaer! Hvi ſhy I for Synet af Manden?
Eller I tænke maaſkee, han af fjendtlige Mennesker ſendtes?

200.

Aldrig en dodelig Mand har levet, og aldrig han sedes
funde, som hid til Phœakiske Mænd medbringende Ejendæk,
skulde sig nærme, thi saare dem elste de evige Guder.
Her affides vi boe i det vidtombrusende Storhav,
langst affides; med os sig ei anden Dodelig blander.

205.

Men omstakkende Han, og af Nod haardt kuet er kommen,
Ham nu pleie vi bør; thi Zevs hver Fremmed og Fattig
fuer, og visseelig kjær er ogsaa den ringeste Gave.
Giver da, Piger! den fremmede Mand nu Spise og Drifte,
Lad ham i Gloden sig bade hvor Ly for Vinden I finde.

210.

Saa hun talte, og stille de stod' og formaned hverandre.
Og de Odysseys stilled i Ly, som Naufikaa selv dem
havde befalt, højhertede Drots Alkinoos Datter,
og til Bedækning de hen til ham lagde en Kappe og Kjortel,
og i den gyldene Flaske ham gav' blodtslydende Olje,
og ham til Bad opmuntrad i Glodens det strømmende Vanddyb.
Da til Ternerne talede saa gudlige Odysseys:

215.

Træder nu sidet tilside, I Terner! at selv jeg mig Havets
Salt fra Skuldrene bort kan stylle og salve med Olje
trindt min Hud; thi længe den Oliens Gedme har savnet.
Ikke i eders Nærverelse gaaer jeg i Bad; thi jeg blues
maa, ved at blotte mig mellem saa smukthaarlokkede Piger.

220.

Saa han talte, og bort de gif og til Pigen det sagde.
Inx gudlige Odysseys sin Hud da vasket i Gloden
reen fra det Salt, som bedekked hans Ryg og de vældige Skuldre.
Ogsaa han Skuninet af vildene Hav fra Hovedet bortslog.
Men, da han vasket sig havde og salvet med Oliens Gedme,
tog han Klæderne paa, som af Meen ham skenkede vare.
Men hin Datter af Zevs, Athenae, ham dannende derpaa
førre og sterkere Skikkelse gav, og ned fra hans Hoved

225.

230.

gød hun det kroksede Haar liigt herlige Blomst Hyakinthos
 Som, naar Selvarbeide en Mand omgyder med Guldet
 kyndig, og vel oplært af Hephaistos og Pallas Athene,
 alslags kunstigt og yndeligt Værk fuldkomment at danne,
 saa om hans Hoved og Skuldre hun god indtagende Skjønhed.
 Derpaa tilside han gif og sig hen ved Gredden af Havet
 satte i Skjønheds og Fagerheds Glands. Da undredes høiligt
 Pigen og talede saa til de smukthaarlokkede Terner:

235.

Hører hvad eder nu sige jeg vil, hvidarmede Piger!
 Ikke mod hver Guds Villje, som boer i Olympos er denne
 Mand vist herhid kommen iblandt gudlige Phœaker.
 Nyligen intetbetydende han mig synes at være;
 nu han er Guderne liig, som beboe vidtbredede Himmel.
 O, gid saadan Mage engang min maatte dog faldes!
 Kunde dog her han boe, og behaged det her ham at blive!
 Giver, o Piger, den fremmede Mand, at spise og drikke!

240.

Saa hun talte og disse Besalingen hørte og adlod'.
 Hurtigen satte de hen for Odyssevs Spise og Drikke.
 Hunger og Vorst da Helten, den megetforsøgte Odyssevs
 stilled begjærlig, thi Mad ei smagt han havde saa lange!

245.

250.

Men hvidarmede Mb, Naufikaa, Andet betenkte.
 Klæderne folded' hun sammen, og lagde dem ned i den stjonne
 Wogn; forspændte igjen haardhovede Muler, og opsteeg,
 og, paa Odyssevs skyndende, saa hun talte og udbrød:

Reis dig, Fremmede! nu! for til Staden at gaae; til min Faders, 255.
 Herferens Huus, jeg fore dig vil, hvor vist jeg dig lover,
 at du de ypperste Mand skal see blandt alle Phœaker.
 Men saaledes du gjøre: (thi ikke du synes mig uilog)
 Kun saalænge paa Marken vi gaae, blandt Mennefers Værker,
 Kun saalænge du man bag Wognen og Mulerne hurtigt

260.

Ternerne følge, og foran selv jeg Veien skal vise.

Men, naar op vi drage til Staden: (som kneisende Taarnes
Værn omgiver og skønneste Havn paa begge dens Sider;

— smal Indgangen dog er, thi de lethenslyvende Skibe
trækkes ved Veien paa Land, og Stade er der for dem alle; 265.
Der anlagde de Torvet omkring Poseidons det skjonne
Tempel, med tungt henslæbte og fast nedgravede Stene;
alslags Redskab der til de sorte Skibe beredes,

Louge, og Duge til Seil, og de smukt afslattede Rører,
thi ei stander Phœakernes Hu til Rue og Knagger, 270.

men til Master og Seil og de sevnthensvævende Skibe,
disse, med hvilke de stolt hendrage paa graanende Havdyb: —)
umild Tale jeg der maa skye, at Ingen med Daddel
skal os forfølge; thi her blandt Folk Hovmodighed hersker.

Mede os kunde da Nogen, som slet var findet, og sige: 275.

"Hvo ledsager Mausikaa der? Den skjonne og store
Fremmede — hvor mon ham hun fandt? Ham vil hun vel ægte?
Eller en vildtomflakkende Mand paa sit Skib fra et fjernt Folk
kommen, hun huldt modtog; thi nær os Ingen jo findes;
eller en Guddom, rørt af den Tidtanraabendes Bonner, 280.
ned er fra Himmelens stegen, og ham hun siedse skal have!
Bedre, at selv omkring hun gaaer, og en Mage sig finder
andensteds, thi her blandt Folket jo ringe hun agter
alle de mange og brave Phœaker, som heile til hende!"

Saa vil man sige, og mig det til Skam maa visselig sorde. 285.

Ogsaa en Anden, der teede sig saa, selv laste jeg vilde:
hende, som sagte, Forældre tiltrods, mod Faders og Moders
Billie, Selstab med Mand, for Bryllupsdagen var kommen.
Fremmede! mærk fremdeles mit Ord, at dig snarligent hersfra
tryg Bortreise og Hjemfart kan af min Fader beredes. 290.

- Nær ved Beien Athenes Lund af herlige Popler
finde du vil — der springer et Væld, som igjennem en Eng sig
slørger, og der er min Faders den blomstrende Have og Markled,
kun saa langt fra Staden, som Raab fuldttonende høres.
- Det du sætte dig ned for en Stund, til jeg, med de Andre,
Staden har naaet og ind i min Faders Bolig er kommen.
Men, naar du haaber, at hen vi ere til Vaaningen komme,
da bor ind i Phœakernes Stad du vandre, og spørge
om højhertede Drots, min Fader, Alkinoos, Bolig.
Let den skændelig er, og dig Wei kan vise det mindste
Barn; thi ikke med saadan Pragt de andre Phœakers
Boliger byggede ere, som Heltens Alkinoos Vaaning.
- Skjule dig da dens Bygninger trindt, naar du Gaarden har fundet,
gjennem Palladset du ile, for hen til min Moder at komme;
Vist hun sidder i Luernes Glands ved Arnen, og spinder
Uld, havpurpurfarvet, paa Teen, Bidunder at skue,
Iænende sig til en Pille, og bag ved Ternerne sidde.
- Der staarer og for min Fader en Stol ved den varmende Jædglands,
hvor han sig sætter og kvæger med Viin, liig Himmelens Guder.
Ham du forbi skal gaae; og med ydmyge Hænder min Moders
Kne omfavne, at snart du Hjemkomstdagen med frydfuld
Harm kan see, hvor langt endog fra dit Hjem du er fjernet.
Naar venstabeligt ikkun hun dig i Hjerte er sindet,
Haab da satte du bor om at gjensee Venner og komme
hjem til dit Fædreneland og din skjæntopbyggede Bolig.
- Saa hun talte, og slog derpaa med den glimrende Søsbe
Mulernes Spænd, og den strømmende Flod de hurtigt forlode.
Rækt de lobe afsted, paa rækthentravende Fodder.
- Pigen i Commen dog holdt, for at Ternerne kunde, med Manden
følge tilfods bag efter, og snildt hun svingede Pidsten.

295.

300.

305.

310.

315.

320.

Solen daled, og hen de kom til Athenes den skjonne
hellige Lund; da satte sig der gudlige Odyssevs,
strax hin Datter af herskende Zevs anraabende bønsligt:

Datter af Egisbevæbnede Zevs, du Aldrigbetvungne!
Hør mig nu; nu hør mig! Du før ei herte mig, under
Vanhelds Slag, da den veldige Gud, Jordrysteren slog mig.
Giv mig, at komme som Ven til Phaakerne, vækkende Medyne!

Bedende talte han saa; og Pallas Athene ham hørte.
Klarligen ikke hun viste sig dog; thi Faderens Broder
frygted hun saare; men denne med Harm gudlige Odyssevs,
før til Fædrenelandet han kom, end hidsgt forfulgte.

325.

330

Invenialis 6^e Satire.

S n d h o l d.

Digteren raader sin Ven Posthulthus fra Gistermaal, og fremstiller, for at vække Afsky hos den Beilende for hin Tids Nomerste Damer, en Mætte af Skildringer, i hvilke han med de skarpeste Farver maler den utro, den herkeshyge, den stolte, den græskarlerende, den sagførende, den sægtende, den kivelskende, den til Skuespil og Ødghed hengivne, den altid musicerende, den soitende, sladderagtige, og politicerende, den vredagtige, prygлende, og fordrukne, den lærde og kriticerende, den pengestolte, den økle, den mod sit Thynde ubarmhjertige og tyranniske, den overtroiske, den giftblandende, men fra først til sidst den vellystige og utugtige Kvinde, som den, hvis Last undfanger og foder næsten alle Kvindekjennets værste Udsieelser.

Juvenals 6^e Satire.

Under Saturni Regering, jeg troer, at sig Kydskhed paa Jorden
opholdt har, og længe er seet: da kjolige Huler

Mennesket fattige Hunns tilbød, indsluttet i fælleds

Skygge en Ild med Boligens Lar, og Kvæget med Herren:

dengang var det, da Geng Bjergboerens Kone i Skoven

redte af Lev og Straa, og af Nabodyrenes Huder,

ei dig, Cynthia! liig, og fra dig forstjellig, hvis Dies

venlige Straaler din Spurb, da dens Liv udstuktes, formorked,

men af det svulmende Bryst Drif bydende dygtige Glutter,

tidt og vildere selv, end den oldenopræbende Mage.

5.

10.

15.

20.

Jo! paa en anden Maneer, i vor Fords og i Himmeliens Ungdom,
leved en Menneskeslægt, som fødtes af revnende Ege,
eller af Dynd blev gjort, og kjendte til ingen Forældre.

Spor af den forrige Kydskhed maafee og hyppigt sig viste,
eller dog hist og her under Jupiter: skjægget var nemlig

Jupiter dengang ei, ei Graker parat, til ved Andens
Hoved at sværge: af Angest for Tyv sin Kaal og sit Frugttre
ei man bevogted, men leved i tryg, ulukkede Have.

Længe det varede ei; saa veeg til det Hoie Assraa, —
hende ledsgagede Hin, og paa eengang Søstrene flyede.

Gammel og længe bekjendt, min Posthumus! er det, i fremmede
Leie at velte sig, hellige Engels Skytsgud at forhaane.

Snaart Jernalderen kom, og ethvert Slags Last i dens Folge;
— Horkarlsæten man alt har seet Solvalderen able.

Dog — dog heile du tor? Trolovelse holde? paa Bryllup
tænke i Tider som vore? dit Haar af Messer i Kunsten
kruse du lader? og Pantet vel alt hengaves til King'ren?
Klog du tilsorn dog var! Du en Kone dig, Posthumus! tager?

Siig mig, hvilken Tisiphone, siig, hvad Slangen dig angster?
Laale en True du kan, skjondt ei der er Mangel paa stærke
Strikker, og Winduer aabnede staae i svimlende Hoide?

Skjondt dig Emilie Bro, din Nabo, gjerne vil tjene?
Hvad vil man nu ansee for umuligt, om Nogen til Mage
faaer en Ursidus, rækker nu han, som af alle Galaner
meest var berygtet, sin tossede Flab til Egteskabs-Grimen,
han, der saa tidt laae skjult i forlorne Latinusses Kiste?!

Hvad? han endogsaa en Vib, som Oldtids Sæder skal have,
søger sig? Læger! o slaer ham dog Hul paa den midterste Nare!

See, hvor kræsen han er! Din Ven paa Tarpejisse Dørtrin
næsgruus gjor, og slagt guldhornede Kvie til Juno,
dersom dit Held dig forunder en Vib, som har Kydshed i Hjertet!

Værdige findes kun Faa til ved Ceres's Vitta at røre;
helden er Hun, hvis Kys ei Faderen frygter. Bekrands din
Dørkarm! Tæt Indgangen behæng med Bedbendeklaer!

Hvad? Iberina, du troer, vil med een Mand tage tilstakke?

Snarere skal hun af Evang eet Die tilstrækkeligt finde! —

Stort Ny gaaer der jo dog af en Ms, som paa fædrene Landsted
lever. — Hun leve i Gabii blot, som hun leved paa Landet!

Leve engang i Tidene! — Maafkee: — paa Faderens Avlsgaard.

— Hvo forsikre dog ter, at paa Bjerge, i Huler, der Intet

25.

30.

35.

40.

45.

50.

- hændte sig? Ere da Mars og Jupiter blevne saa gamle?
 Hvilken Portifus vise dig kan en Kvinde, din Altraa
 værdig? og finder paa Sæderne trindt du i hele Theatret
 Noget, som elste du kunde i Ro, og af Kredsen dig plukke?
 Kone du tager, ved hvem Luthenisten Echion, og Glaphyr,
 eller en Fløiteperson, som Ambrosius, Fader kan vorde! 55.
- Lader os Gaden med langt Stillads da fylde — med Krandsé,
 og med det kneisende Laurbærtræ Dørstolperne smykke,
 at der en adelig Slut i din Skildpaddesfrede Netseng
 kan, livagtigen liig Mirmillionen Euryalus ligge! — 60.
- Hippia Manden, Senatoren sveeg, og drog med en Fægter
 over til Pharos og Nil og berygtede Lagiske Mure,
 saa at Kanopus fordsmitte vor Stad som et Sædernes Tertagn.
- Ganske forglemmende Huus og Hjem og Søster og Mage,
 intet om Fædreland den Skjændige brød sig, men rendte
 bort fra de grædende Små — ja, tænk! fra Cirkus og Paris!
 Skjondt, opdragen i Rigdom og Glæds, hun i spædeste Barndom
 havde paa faderligt Duun og i guldormfryndede Bugge
 sovet, hun Havet foragtede deg, som hun stedse et godt Navn
 havde foragtet, hvis Tab ei ændses af bløde Kathedra. 65.
- Derfor hun ogsaa kjæk udholdt den Tyrrheniske Sogang,
 og det Ioniske Havs vidtbrusende Bolger, uagtet
 Kaasen forandre de maatte saa tidt. — Maar Tornusten og Pligter
 hyde dem Faren imøde at gaae, saa frygte de, isner
 Barnen af Skræk, og paa vakkende God man sig neppe kan holde; 75.
 — Ejekt Mod lade de seeudi Alt, hvad skjændigt de voere.
- Byder dem Manden: det haardt da bliver, et Skib at bestige,
 Stanken fra Kjolen utsædelig er, rundt himlen sig dreier.
- Ikke det kvalmer for Den, som følger Galanen; — den Anden
 overbespyer sin Mand; — med Matroserne Denne kan spise, 80.

springe paa Dækker omkring, rast hale i haardeste Tonge.
 Hvad for en Skabning opstammede dog, hvad Ungdom besøgte,
 Hvilket forblindende Hippia saa, at hun Fægtermadaue
 Falde sig lod? thi begyndt alt lille Sergius havde,

Struben at skrabe, og vente paa No med forhuggede Arme.

85.

Vist tilstrækkeligt grint var Hjæset desuden — af Hjelmen
 gnedet — paa Midten af Næsen en tyk, høi Vorte sig reiste —
 ind krab Diet og randt af et skarpt, ulægsligt Onde. —
 Fægter han var — det gjør slig Karl til en smuk Hyacinthus;
 hsiere dette, end Fædreneland, Born, Søster og Mage
 skattet hun har; det er Jern, hun elsker, og hvis i det samme
 Sergius Rudis sik, en Beinto han hende vil synes.

90.

Skal jeg forgjørende Drif her nævne, og Maning, og indkøgt
 Gift, som en Stedson faaer? — Til sværere Brode dem Kjønnets
 Rasenhed tringer — den ringeste Synd de bedrive, er Utugt! —
 Hvi er Cesennia dog, som Manden bevidner, en rar Viv?
 Lufind Gestertser hun gav — for den Priis hedder hun ærbar!
 Mager ham Venus med Kaagger ei gjør, ellers brænder med Fakkels,
 Hin Ild Blusset har tændt! Ham Medgift skyder med Pile!
 Frihed hun ksjøbte sig; freek, for hans Næse, hun vinker, hun skriver —
 Enke er Den, som er riig, og med guldgrids Mands sig har giftet.

95.

Hvi kan Kjærligheds Ild i Sertorius Bibula tænde?
 Drofster du Sagen tilgavns: han ei Konen, men Ansigtet elsker.
 Lad tre Rynker sig vise, og tor, og slappere Hudens
 blive, og sort hør Land, og Dinene mindre: befaler
 frigjort Træl: "Skrab sammen din Bylt, og pak dig! besværlig
 "er du os alt, du Næsen for tidt nu snyder — paa Timen
 "pak dig! affsted! vi en Ander kan faae, hvis Næse ei drypper."
 Lige til den Tid er hun som Ild — over Manden regjerer;
 fordrer Kanusiske Hyrder og Haar og Falerniske Allme.

105.

110.

Lidet er Dette — en Hær af Slaver og samtlige Fængsler;
 Alt, hvad Huset ei har, og Naboen eier, maa fjsbes.
 Ogsaa i Vinterens Tid, naar Kjøbmand Jason er fængslet,
 naar hvidtskinnende Hytte bedækt har væbnede Somænd,
 store og svære Krystal anskaffes, og efter det største
 Murrha, og endelig hin Diamant, som paa Gronices
 Haand sit hsiere Værd. Udlændingen sjænkede fordum
 denne til Blodskams Løn; Agrippa til Søsteren denne
 sjænkede, der, hvor med blottede Hod selv Kongen sin Sabbat
 holder og Oldingesviin af en gammel Lemfeldighed staanes.

115.

/4

120.

Ingen du fandt af saa talrig Hob, som synes dig god nok?

— Skjon hun være, og yndig, og riig, og frugtbar — med gamle
 Aner hun pryde sin Portikus — Kydsk, trods nogen Sabiners
 Vib, der med flagrende Haar adfislte de stridende Hære,
 sjeldneste Fugl paa vor Jord, og liig sortfjedrede Svane; —
 Hvo dog taalte en Hustru, hos hvem Alt sandtes? Jeg heller,
 heller mig En fra Venusium tog, end, Gracernes Moder,
 dig, Cornelius! naar du forener med glimrende Fortrin
 Hobmods hævede Bryn, og tæller Triumpher til Medgift.

125.

Bort, jeg beder dig, bort med din Hannibal, samt med din Syphax,
 han, som i Leiren blev slagen, og flyt med dit hele Karthago!

130.

— "Raade! jeg beder dig, Pæan! og du, Gudinde! o bortlæg
 "Pilene! skyldfrie Bornene er, men Moderen følder!"

Saa lod Amphions Raab; men Pæan spændte dog Buuen.

Hele sin Flok af Born, tilligemed Faderen, jorded

135.

Niobe, da hun i Byrd sig hævede over Latona,

holdte for nok saa frugtbar sig selv, som Soen hin hvide.

Regner du Skjønhed og Dyd saa hosit, at du taaler, hun altid
 bryster sig for dig? thi Glæden af hint saa sjeldne og store
 Gode er intet, isald, med fordærvelig Stolthed det blandet,

140.

D

Mere af Aloe har, end af Honning; og fandtes en saadan
Kjærligheds Træl, at for hende, hans Noes ophøier, han aldrig
gæs, hver Dag syv Timer med Had ei hende betragted?

Smaafeil gives der og, som sygt dog Mændene plague.

Hvad er vel økkere, end at for smuk sig Ingen vil holde,

145.

; uden hun først er fra Lustisk til Græst omkabt; til Cecropist
reent omgjort fra et Sulmos Baru? Paa sin Attisk er Alting,
kjændt det for os meer stammeligt er, ei Romerst at kunne.

Ikkun i hint Sprog ytre de Frygt, Harm, Glæder og Sorger,
ikkun paa Græst de lønlige Ting udose fra Hjertet. —

150.

Hvis du en Mage, til hvem ved Lov og Kontrakt du er bunden,
ikke kan elsker, jeg Grund ei seer, til Kone at tage,

spilde den festlige Mad samt Kagen, som bydes til Aftested
Høitidsgjæst mod forstoppede Bug, og den dyre Foræring,

hvilken man giver for første Mat, naar fra kostelig Solvskaal

155.

Dacikus præget i Guld og Germanikus herligen straaler.

Er du en kvindetilbedende Nar, og kjænker dit hele

Hjerte til Gen, saa bai dit Hoved med villsige Makke!

træk i dit Nag! Du vil Ingen, som skaaner den Elskende, finde.

160.

Brænder endogsaa hun selv; ved den Elskendes Kval hun sig glæder,
og ved sit Lov. Langt mindre til Held just dersor en Kvinde
border for Den, som er god, og værd sig til Mage at ønske.

Intet mod Hustruens Bud du maa kjænke, du Intet maa sælge,
nægter det hun, og Intet, om hun modsetter sig, kjæbe.

Hun skal befale dig hver Affect; tillukkes vil Huset

165.

selv for din aldrende Ven, hvis Skæg dog fordum din Dør saae.

Kjændt hver Røffer og hver en Lanist kan frit Testamente

gjøre, og lignende Det tilstaaes endogsaa Arena,

vil hun dig ei blot een Medbeiler diktere til Arving.

— "Reis for Slaven et Kors!" — "Hvad Broede har Slaven til Dødsstraf

170.

- værdig da gjort? Hvo sidner, og hvo anklager? Betænk dog;
gjelder det Menneskers Liv, man ei forlænge kan døæle!" —
"Dosmer! er Slaben et Menneske? Sandt, han i Intet er skyldig;
Men jeg vil, jeg befaler, for Grund min Villie gjelde!" —
Saa hun beherster sin Mand. Men snart hun denne Regjering
skifter tilligemed Huus. Ildfarvede Slør hun istykker
river — og flyver tilbage igjen til forsmaaede Leie.
Vort hun løber fra Huset og end der hængende Pepper,
nys udpyntede Dor, og end ei visnende Grene.
Tallet foreger sig saa, og i fem Aar ottende Mage
snart tilveie er bragt; Sålt værdt er paa Grav: at skrive. 173.
- Lever din Svigermama: fortvivl da ganste om Huusfred!
Ledet af hende, sin Mand hun med Lyst udplyndrer til Kroppen,
ledet af hende, Forsørerens Brev hun forstaar at besvare,
ikke som raa, eensoldige Løs! Lært har hun, at narre
Bogterne, eller med Guld dem at tæmme — i sundeste Tilstand
stikke Archigenes Bud, og kaste med trykende Klæder.
Venter du vel, at en saadan Mama anviser til bedre,
renere Sæder, end selv hun har? For den skjændige Gamle
er det desuden Gevinst, saa skjændig en Datter at danne. — 185.
- Sjeldent der føres en Sag for Retten, i hvilken ei Kvinder
fore Proces. Er Mamilla ei selv anklaget, hun klager.
Sels de i rigtigste Form Dokumenterne kunne forsatte,
færdigt, endogsaa vor Celsus Beviss diktere med Indgang. 190.
- Tyriske Fægterhabit, og Kvindethleternes Salve
kjender man ikke maafree? Hvo saae ei Pælen, hun dybe,
hyppige Saar med Knippelen gav, udæsted med Skjoldet,
rast udførende hver Kunstakt? En Dame, i Sandhed,
værdig til Floras Trompet! Med mindre en stærkere Flamme
brænder i saadan Barm: hun sig danner til sande Arena! 195.
- 200.

Hvor blusfærdig maa ikke sig tee hjelmsæbnede Kvinde!

Stads man saae, naar der holdtes Auction hos en saadan Matrona:
Hjelmbuſt, Bølste til Sværd, og en Træie med Ærmer — til venstre
Been Halvskinner — og stander hun frem til en anden, forskjellig
Kamp, lyksalige Ven! saa sælger din Kjæreſte Stovler.

205.

Just de samme det er, som svede i fineſte Cyklas,
dem, hvis Kjælenhed blot af en tynd Lap Gilke kan' brændes.

See, hvor fnyſende, vel oplært, hun Stødene giver,
hvor hun bøies af vægtige Hjelm, hvor Knæet hun sækker,
vældig og fast, hvor tæt, som en Bog, indviklet! — og lee da,
naar hun tilſide har Baabnene lagt, og tager sin Potte.
Datter af Lepidus! siig! siig, Datter af blinde Metellus,
eller af Fabius Gurses! I Dragt, liig denne, var nogen
Gjøglerſte kledt? Maar stønnet ved Pæl Asylusses Kone? —

210.

Stedſe man livende Ord kun vørler og klamres i Sengen,
hvor der en Hustru ligger: i den kun lidet der soves.

215.

Der er hun gram, Huntigeren liig, som har mistet sin Yingel,
der hun sukker paa Skromt, sig bevidst de lønlige Synder,
Friller hun hulkende der paalyber ham, Thyndet bander;
stedſe i rigeste Tal staae Taarer for hende tilrede,
stedſe paa Post, og ventende kun paa hende, hvorledes
ſtrømme hun byde dem vil. Du, Hanrei! for Kjærlighed Saadant
holder, behager dig selv, aſſøber med Læberne Graaden!

220.

Hvilke Papirer og hvad for en smuk Hob Breve at læſe
ſik du, aabned du blot ſlig ſkinsyg Bolerskes Gjemmer!

225.

See, hun ligger i Favntag her af en Træl, af en Ridder —
nu, Ven Kvintilian! hvad Anſtrøg giver du den Ting?

Stammer du? Gelsb hun tale! "Eilforn vi jo mellem os afgjort
habde, at efter dit eget Behag du ſkulde kun handle;
jeg frit foie min Lyft. Skraal! Hav bland sammen med Himmel!

230.

Menneske er jeg!" — Man Intet saa frækt, som slige i Utugt
Grebne, kan tænke sig; Mod, og Forbitrelse giver dem Broden.

Hvorfra, spørger du, kom den Pest? fra hvad for en Kilde?

— Fordum gjorde de fattige Kaar Latinerens Hustru
Kydse, da Flid og af Lustisk Uld sidbante og haarde
Hænder, og kortere Sevn og en Hannibal nær ved vor Stadsport,
og paa Kolliniske Taarn hin Vagt af Familiefædre
fjerned fra lavere Bo langt bort hver Lasternes Smitte.

Nu af en lang Fred lide vi Ondt; os vildere anfalde
Sandernes Lyster, end Krig, og hevne den kuede Verden!

Ingen Forbrydelse, Vellystsdaad vi savne fra den Tid,
Romerens Fattigdom svant: da, da hensyssel til disse
Hoie et Sybaris, samt et Milatos, tilligemed Rhodos,
og et bekrandet, et salvebesmurt og bakkantist Tarentum.

Med de forgiftige Penge vi først sik fremmede Sæder,
og den forkælende Rigdom har brat vort Sekel med skændig
Oppighed knækket — thi hvad, hvad ændser berusede Venus,
naar hun ved Midnatstid nedsluger de vældige Østers,
naar ublandet og krydret, i Skum Falernerens bruser,
naar der drifkes af Skal, rundt Salen i Svimmel spadserer,
og med fordoblede Lys høit Bordet fra Gulvet sig hæver?

— Her venstabeligt Naab, I Gamle os give, jeg hører:
"Laas set for! Brug Evang!" Ja, rigtig! Men Hvo skal bevogte
Bogteren selv? Din Kone er snild, og med dem hun begynder.
Lysten er ålt hos Høi og hos Lav den samme, og ikke
bedre er Hun, som render tilsods, og slider de skidne
Stene, end Hun, som bæres paa Nakken af Syriske Kjæmper.

Tor paa Lege at see, Ogulnia leier sig Klæder,
Tolge, og Pude, og Stol og Selskabsdamer, og Amme,
samt guldlokede Es, til hvem hun Besaling kan give.

235.

240.

245.

250.

255.

260.

Smuktafslattede Brydere dog hun ~~skænker~~ den sidste
 Slump af fædrene Solv, og Nesten, hun eier, af Voskab.
 Mange der ere, som have det knapt; men i Fattigdom Ingen
 viser Beskedenhed, Ingen sig klog bag Skrankerne holder
 hvilke dem Trangen har sat og bestemt. Man kunde dog Mandfolk
 finde, der tænke paa det, som dem baader; af Myrens Exempel
 lære dog Nogle engang at grue for Hunger og Kulde; —
 aldrig den ødslende Kvinde kan see, at Pengene siviten
 gaae; men ret, som paa Leddikens Bund ny Skillinge-Spirer
 pippede frem, og hun greb i en altid bugnende Dynge,
 bryder hun aldrig sig om, hvor dyrt hun Forneelsen fjsber.

265.

Har til Musik hun Lyst, hun i No ei lader da være
 nogen Person, der sin Stemme har folgt til Prætor; — i Haanden
 stedse hun har Instrumentet; besaaet er den straalende Lyra
 trindt med Gardonyxer, kunstigt hun slaaer de Strænge, til hvilke
 hjælne Hedymes sang saa tidt — dem slaaer hun, ved disse
 finder hun Trost, og om t hun kysser det elskede Plecter.

270.

En, som hørte til Lamiers Tal, af høieste Adel,
 offred med Korn og med Viin til Janus og Vesta, og spurgte;
 om sig den Kapitolinske Krands vel Pollio vente
 burde, og Seieren love sin Stræng? Hvad kunde hun Meer dog
 gjøre, om Manden var syg? Hvis Lægerne frygted for Sonnen?

275.

Hist hun for Alteret stod, og holdte det ikke for skændigt,
 Hovedet, Luthen til Gavn, at hylle! Hun bad Formularen,
 som det er Skif, og bleg hun blev, da man aabnede Lammet!
 Siig mig nu, jeg beder dig, siig, du ældste af Guder!

280.

Svarer du, Fader Janus! paa Sligt? I Himmelens gode
 Stunder man har; jeg seer det nok, at I Intet bestille.
 Denne om Komödiant dig spørger, og Tragoedianter
 rekommanderer dig Hin; tykkenet maa Præsten jo blive!

285.

290.

- Hellere synge hun dog, end sitte igjennem den hele
 Stad, stamless, og sig ræk indblande i Mændenes Selskab,
 og i sin Mandes Nærværelse gloe Generaler i Krigsdragt
 lige i Pinene, sladdrende fræk, og med blottede Bryster.
 Hun, hun veed, hvad hele vor Jord, hvad Serer og Tracer
 tage sig for — Stedmoders og Sons den lønlige Omgang — 295.
 Mavnet paa hver en Galan, man elsker, paa hver, som man plyndrer.
 Hun kan fortælle, ved Hvem, hvad Maaned en Enke blev svanger,
 hvert Pars Føntag, Kjærlige Ord, og Kyssenes Antal.
 Hun seer først en Komet, som Armeniens Konge og Parther
 truer — ved Portene hun er den første, som kommer at snappe 300.
 Rygter og Snak, og sladdrer om Folk, over hvilke Niphates
 op er skyldet — at hist midt under en skækkelig Vandfod
 Markerne ligge — om Byer, som faldt, om Lande, som synke,
 maa hun ved hvert et Hjørne Enhver, hun morder, fortælle. 305.
- Meer utaalelig det Slags Feil er dog ikke, end Kvinden,
 som har i Maade for Skik, at lade sin fattige Nabos
 grike og banke med Nem. Thi hvis hun ved bjessende Hunde
 vækket af Slummeren blev: "Hid", raaber hun, "hurtig med Knipser!"
 byder dem Herren til Hundene først Hug give, og derpaa 310.
 Hundene selv. — Ei god at mude, med grueligt Nashn
 gaaer hun om Matten i Bad. Som en heel Leir brække om Matten
 Karrene op; med stor Stoi helst udlokker hun Sveden,
 indtil af Massernes Vægt udmattede Armene synke.
 Medens hun saa har travlt, maae Gjæsterne hjemme, de Stakler, 315.
 plages af Sovn og af Sult. Om sider hun kommer med blegrødt
 Fjæs, og med saadan en Vorst, at Dunken paa fireogtyve
 Potter, som trilles med fuldeste Bug til hende, hun gjerne
 knummed til Bunds. Af den to Potter hun skyller i Halsen,
 førend til Bordet man gaaer, for en gluske Appetit sig at kasse. 320.

Tarmen er vasket — det kommer igjen, og pladser paa Gulvet.
 Hen ad Marmoret iler en Strom, og op fra det gylne
 Bakken Falernerens lugter; thi ret, som naar veldige Slange
 faldt i et stort Gad Viin, hun drinker og spyer, og Manden
 bønnes, men tvinge dog maa med lukkede Øine sin Galde.

325.

Ledere dog er Hun, som strax, man til Bordet sig lægger,
 roser Virgilius høit, tilgiver Elissa paa Balet,
 Skjalte bedsmmer, og stiller med Kægt mod hverandre; paa denne
 Vægtstaal lægger en Maro, og høit paa den anden Homerus.
 Hver en Grammatikus giver sig tabt, hver Rhetor for hende
 biger tilbage — en Stimmel af Folk hun dører — til Orde
 ei Opraaber, og Tingstud ei, og ikke en anden
 Kvinde engang kan komme — af Ord nedstyrter en Plæsregn;
 ret, som paa ligesaastor Hob Bæk'ner og Bjælder man banked.

330.

Ingen Trompeterne meer, og Metallet behøver at trætte;
 hun alene til Hjelp i dens Nød nok Maanen vil komme.
 Viis hun er — i Moral hun giver os Definitioner: —
 skulde ei hun, som vil saa lerd, veltalende shnes,
 fjørte med Rette sin Tunika op til paa Midten af Benet,
 slagte Silvanus et Gviin, og til Gad sin Skilling betale?
 Lad dog ikke en Kvinde, der skal ved din Side sig lægge,
 have en Stii!! og i drejede Ord ei skyde med korte
 Enthymemener, og ei i Historien være bevandret!

335.

ikke forstaae hun Alt i en Bog! Jeg leed for min Død ei
 Kvinden, som flittigt og dybt en Palæmons Kunst har studeret,
 ikke vil synde mod Regel og Lov for Talen, som Oldtid
 gransker, citerer mig Vers, jeg aldrig har læst, og Venindens
 Opiske Ord, som Mænd ei ændse, omhyggelig revser.
 Nei, for din Kone du frit maa funne begaae Soloecismer!

340.

Alt tillader sig Kvinden, for Skam slet Intet hun holder,

350.

naar hun om Halsen en Nad grøntglimrende Stene har bundet,
naar hun de store Perler betroer udspilede Øre.
Intet dog meer utaaletigt er, end den rige Matrona.

Væmmelig er hun hjemme at see; hvor latterligt soumer
Kinden af tykkest Deig, uddunster Poppæiske fede
Smørelse, hvilken, elendige Mand! tilklistrer dig Munden. 355.

Vasket hun gaaer til Galanen; men naar mon hun hjemme vil synes
smuk? For Galanernes Skyld man salver sig, dem at behage,
kjæber man Alt, hvad I, smallivede Jnder! os sende.

Ansigtet aabnes — det yderste Lag aftages — omsider
kjendelig vorder hun dog, og med hin Melk nu hun sig bader,
for hvis Skyld hun af Asner en Flok lod efter sig folge,
dersom forviist hun drog til den Hyperboræiske Axel.
Eligt, som bestryges, og fittes saa tidt af forskellige Plastre,
og som mod Deigen af fogt og af ubladt Hvede maa tage, 365.
skulde et Ansigt, eller en Byld man dette vel kalde?

UImagen værd det er, paa en heel Dags Sysler og Træbhed
noie at fæste sit forskende Blik. Har Manden om Matten
fravendt lagt: om en Hals er flux Huusholdersten — Kroppen
Pynteslavinden maa blotte, for seent er Liburneren kommen, 370.
figer man da, og sin Straf han er nødt til at lide for Andens
Slummer; paa En opslides der Riis; En blæder for Pidsten,
En for Krabadsten, og Aarslon selv faaer Bædlen hos Somme: —
— pidster, imedens i Mag Hun smører sit Tjæs, med Veninden
sladrende, eller beseer den bredguldbræmmede Klædning: 375.
pidster, imedens et langt Udgiftsregister hun læser:
pidster, til træt den Pidstende er, og et græsseligt: "Pak dig!"
kordnende lyder, og endelig nu fuldbyrdet er Dommen. —
Nok saa grum, som Siciliske Hof, er saadan en Huustugt.
Thi, har Stevne hun sat, og vil meer intagende pyntes, 380.

end sædvanligt, og iler, og alt hun ventes i Haven,
 eller endogaa, maastee, ved den Fiske Rufferfæs Tempel:
 selv forrevet i Haar, og med blottede Barm og med blotte
 Skuldre, maa Psekas da, den Elendige, Løkkerne ordne.
 ”Hvorsor Bækken her for hoi?” — Tyrmeien paa Timent
 straffer det set sig krusende Haars Misgjerning og Udaad.
 Hvad har Psekas forbrudt? Begaaer da Pigen en Brade,
 hvis dig din Næse er ei til Behag? — En Anden ved vensire
 Side friserer og kæmmer og snoer Haartotten i Krøller.
 Med i Maadet en Kjelling der er, som ved Maalen har udhjent,
 og som fra den er befordret til Nok. Den første, som Stemme
 giver, er hun; dernæst de Yngre i Kunst og i Alder,
 komme, med hvad de kjende for Net. Som Eren og Livet
 stod paa Spil, saa ængstlig man er for Skønhedens Lilsnit,
 saadan Mængde af Løkker i Nad, saamange Etager
 taarner paa Isen hun op. En Andromache ligner hun fortil,
 bagtil mindre, sig selv ei liig; og hvad, om Naturen
 hende en skumpet og fort Krop gav, og mindre hun synes,
 end den Pygmaiske Mo, naar til Hjelp hun ingen Kochurner
 tager, og reiser til Hys sig set paa det hævede Godblad?
 Intet hun bryder sig da om sin Mand, og Talen er aldrig
 om hans Tab; hun lever, som blot hun var Nabo til Manden,
 deri nærmere blot sin Gemal, at hans Ven og hans Træl hun
 hader, og piner ham selv med Regninger. —

385.

390.

395.

400.

405.

Seer du? I Huset
 træder et ræsende Kor af Bellonas og Gudernes Moders
 Ejere ind, med en Halvmand, stor, ærværdig, formedesst
 hint Lems Tab, han med Kniv sig for lang Tid siden børved.
 Ham hæsstraalende Fløk adlyder, og Pæbelens Trommer
 lystre kun ham. En Phrygisk Tiar omgiver hans Hæver.

Høit om rædsomme Ting han mæler: "September og Sydvinds
Komme du frygte, om ei du med hundrede Æg vil forsone
Himlen, og skænke til mig din viinløvfarvede Klædning!
at hver pludselig, stor Ulykke, som over dit Hoved
hænger, kan fare i den, og dig frelse medeet for et heest Æar!" —

415.

Isen om Vinteren Hun ophugger, og springer i Floden,
aarle hun dypper sin Krop tre Gange i Tiberen, vatter
reent i den hvirvlende Strom gudfrygtige Hoved, og derpaa
kryber paa Kongens, hin Stoltes, Mark hun sjælvende, nogen
om paa de blodige Knæ, og, bæd det Jo, den Hvide,
vandrede gjennem Egypten hun flux, og hented fra gloheed
Meroe Vandet og slæbte det hjem, for dermed at stænke
Jisse, nær Forsædrenes Stald sig hævende Tempel.
Sikkert hun troede, en Røst fra den Himmelstæ selv det besalte.

420.

Jo! Et Væsen, en Aland, med hvem vist Guder om Matten
skulde sig give i Snak! — Den største, fortrinligste Ere
Han da nyder, som midt i en linklædt, midt i en skaldet
Flok, som Anubis, render med Grin gjennem jamrende Pøbel.
Han udvirker ved Graad og ved udstuderede Mumlen,
at af Osiris en Synd kan Maade sig vente, naar Guden
neulinig med dygtige Gaas og en thyndbagt Kage bestikkes.

425.

430.

Gjør han endelig Plads, saa kommer fra Kurv og fra Høbunde
sjælvende Isdemama, og hviffer sin betlende Spaadom
lonlig i Bret; Jerusalems Lov fortolker den store
Skovpræstinde, den høieste Guds troværdige Budstab!
Ogsaa denne sin Haand faaer fuld; dog sparsomt med Smaamnyt.

435.

Dremme af hvilkesomhelst et Slags dig Jøderne sælge. —
Løste hun derpaa faaer af en Kommagense, en Armeniße
Præst om en kjælen Galan og Forsikring om stort Testamente
efter en barnlös Rig. Han rager i dampende Dues

Lunge, i Ungkæs Bryst, randsagende Hvalpenes Indmad; —
stundom Drenzens! og gjør hvad han selv angiver for Retten!

440.

Bedre Chaldeerne dog man troer. Astrologen kan sige
Alt, hvad han vil: man er overbevist, at det kommer fra Kilden,
Hammon selv, da sin Mund ei aabner Draklet i Delphi,
nu, da Menneskets Barn er fordømt til mørkeste Fremtid.

445.

Størst blandt Disse er Han, som af Landet er øftest forsjaget,
saadan en Karl, som Hin, hvis Venstebog leiede Tabler
toge af Dage en stor og for Otho frygtelig Borger.

Kunsten paalidelig er, naar Lænken paa hoire og venstre
Hænd har raslet, i Jern han længe har ligget i Leiren.

450.

Ikke er sand Mathematikus Den, som aldrig blev domsældt.

Slap han med Livet til Nod, blev sendt til Cykladen i Maade,
og kom heldigen lss om sider fra lille Seriphos:

spørger din Tanakvil ham: om seie Mama af sin Guulset
snart kan fræpere; — deg først om dig; — naar Øster og Ønkler
bort man slæber? — om ejere Galan skal længere Livet
nyde, end hun? thi kan sjønnere Held vel Himlen forunde?

455.

— Hun dog ikke forstaaer, hvad Ondt hin fjendte Saturnus
truer os med, og med hvad for et Legn huld Venus sig viser,
hvad for en Maaned os Ondt, hvad Tid os Winding vil bringe.

460.

Huske du ogsaa maa, for Den af Veien at vige,
Den, i hvis Haand en forslidt Kalender, istedet for fede
Nar, du seer, som Andre ei meer adspørger, men selv alt
spørges tilraads — som paa Reisen til Leir eller Fædreelandet
ikke vil folge sin Mand, naar Thrashyllusses Tal det forbyder.

465.

Vil hun uden for Byen en Muil blot ejere: hun Time
valger af Bogen: — i Diet en Krog er gnedet og kræller:
for sin Stjerne bekigget hun har, ei Salben hun bruger.
Ligger endogsaa hun syg, er der aldrig paa Dagen en Time

- mere til Spiisning behuem, end den Petosiris bestemmer. — 470.
 Dersom hun ikke er rig: hun paa Cirkus fra Meta til Meta
 vimser, og lader sig spaae. Sandfigeren Pande og Hænder
 rækker hun da, og hans Lon er en halv Snees smækende Mundkys.
 Men for Betaling sig Svar de Benidlede hente hos Phrygisk
 Augur, hos Indisk Præst, og en Gubbe, som Stjerner og hele
 Himmelens kjender, og Grav maa berede for offentligt Lynslag. 475.
 Almuens Skjebne bestemmer man fun udi Cirkus og Leiren.
 Hun, som paa blottede Hals en lang Guldkjæde tilstue
 henger, Besfeed faaer hif ved Delphinernes Statuer og Phale
 om hun en Marstrandiser maa faae, og svigte sin Kromand? 480.
 Disse for Fodselens Farer sig dog udsætte, og taale
 hele en Almunes Besvær, nødtvungne af trykende Armod; —
 neppe i guld Smykt Seng der ligger en siddende Hustru!
 Eligt den Kvinde formaarer ved sin Kunst og Medikamenter,
 som dem usfrugtbare gjør, som Mennesket dræber i Moders 485.
 Liv for Betaling! Dig glæd, du Glendige! Selv du fun Driften
 ræk, hvad ogsaa det er! Thi, dersom bespænde hun vilde,
 plage hun vilde sit Liv med en springende Dreng: Egopers
 Fader du blev maafkee, og snart Testamentet med halvosort
 Arving du fylgte, som ikke du gad om Morgenens inde. — 490.
- ff
- Ei om Skiftinger tale jeg vil, og om Glæder og Ønsker
 knusede tidt ved den snasdede Dam, og om Øpperstepræster,
 Galier, tagne fra hin, om Kroppe som falskligt Scaurers
 Navn skal bære. Ved Nat staaer der Fortuna den trædste,
 smiler til usgne Smaa, i sit Skjed dem varmer og hyller; 495.
 rækker til adeligt Huus dem hen, og et hemmeligt Lysspil
 skaffer sig selv; dem huld hun er; paatrænger sig disse;
 leende foster og hjälper hun dem, som Sine, i Beiret.
- Snart man forhexende Vers salbbyder, og snart de Thessaliske

Kjærligheds Drikke: forrykt hun gør nu Hjernen paa Manden,
hunker med Løsten hans Bag. Seel deraf kommer dit Vanvid,
dette din Sjel omptaager, og reent udsetter af Mindet
hvad du dig nys tog for. Dog, Held dig! om ovenifjobet
ikke du rafende blier, som Neros Onkel, i hvilken
hele Panden af sjælvende Hol Cæsonia heldte.

500.

Hvad for en Vib gjør ei det Samme, som Keiserens Hustru?
Alt udi Luer jo stod, og bragende Bygningen styrted,
netop, ligesom Juno gal gjort havde sin Huusbond.

505

Saa forærvelig ikke engang Agrippiniske Jordsvamp
visse sig, eftersom hun dog blot een eneste Oldings
Bryst har kvælt og beskælt, til Himmels det sjælvende Hoved
fare, tilligemed langt sit Sagl nedgydende Læbe.

510.

Hin Drik krævede Staal, og Brand, og Piinsler, og blandte
Riddernes Blod med Blodet af grumthudflettede Hædre.

Dyrt kom Follet at staae, dyrt een giftblandende Kvinde!

515.

Frillernes Born de hadde: mod det er der Intet at sige;
Ingen forbyder dem det; — alt, alt frit dræber man Stedbsrn! —
Dig advarer jeg her, du Myndling, som arvede store
Midler, bevogt dit Liv! Troe aldrig dit Taffel! ved Moders
Haand sortfarvende Gift skal gjøre i lækkreste Mundfuld!
Andre dog først lad bide af Alt, hvad hun, som dig fødte,
rækker, lad frygtsom din Pleiepapa først nippe til Bægret!

520.

Dette er Digt, kan jeg troe! og Satiren foragter de Gammels
Grændse og Lov, og paa høje Kochurn opspærre Bacchantisk
Mund til vældigste Sang, Sophokleiske Toner, som aldrig
lod paa Rytulerens Fjeld, og under Latinerens Himmel! —
Gid, o gid det var Snak! Men Pontia raaber: "Jeg skyldig
er, jeg bekjender, jeg selv tillavede Drengene Giften!
Fundet den blev, det er klart, jeg selv har Gjerningen fuldført!" —

525.

- "Hvad? Du Svende forgav ved eet Bord? Glubende Slange! 530.
 Du, du drækte paa eengang To?" — "Syy, havde jeg Syy haft?" —
 Lad os Tragoedien troe, hvort Sagn om den grumme Medea,
 eller om Procne! Jeg ei eet Ord indvender — i deres
 Lid de ogsaa begik uhyre Forbrydelscer — ja; men — 535.
 ikke for Pengenes Skyld! Man saa sterkt ei bor sig forundre
 over et stort Uhyre, saa tidt, som Dreden forbryderst
 gjør hint Kjon, og Hjertet, i Kaag af den sydende Galstab,
 styrter dem frem, som fra Toppen en Steen sig river, naar Bjerget
 gav sig med svigtede Side og los Fjeldtindingen hænger; —
 Hun mig den Fæleste er, som med koldt Blod, efter Beregning, 540.
 rædsomme Laster begaaer. De skue Alcestis i Døden
 gaae for sin Mand; og forundtes dem selv fun et lignende Skiste,
 Skjodehunden ved Mandens Død da gjerne de frelse.
 Møde dig skulle ei saa Belider, ei saa Eriphyler, 545.
 aarle en Klytemnestra dig let hver Gade kan vise;
 dette maaskee undtagen, at plump hin Tyndarevs Datter
 tossede Øre til Drab svang baade med venstre og højre
 Næve; men slig Ting klar gjør nu Smaatudsernes Lunge;
 ogsaa dog Jern, om Atriden har først smagt Pontiske Konges,
 hin, tre Gange beseirede Drots Kraftmedikamenter. 550.
-

Anmerkninger til Juvenals 6^e Satire.

- B. 1. *I* Gulbalderen, da Kong Saturnus tilligemed Janus regjerebe over Latium, troet
ies (saa ganske vist er det dog neppe) at Gudinden Kydskhed i Selstab med andre
Dyder har op holdt sig blandt Mennesker, som, ufordørvede af Overdaad, endnu levede
tarveligt og huusligt — hos hvilke enhver Families Lar (Huusgud) indsluttedes som
fortrolig Ven, af samme Bjerghule, der beskyttede Mand, Kone og Kvæg.
- B. 7. Cynthia. Digteren Propertses Elskede, besjunget i hans Elegier. Dig. En anden
Romersk Digters, Katulls, Lesbia. *I* Anledning af hendes elskede Spurvs Død,
skrev Digteren den bekjendte nydelige Klagesang: Lugete o Veneres Cupidinesque.
Properts og Katull, Cynthia og Lesbia, den forsinde Romer verdens mest forsinde
Herrer og Damer, kontrastere skarpt noø mod Bjerghulens droie Huusmoder og hendes
af Olden røbende Egtesælle.
- B. 12. Vilde Menneskers Ophold i hule Treer gav Anledning til Fabelen om menneskesædende
Treer, hvilken, ligesom Mythen om Prometheus, der dannede det første Menneske af
Dynd, hører til Fictionerne om Menneskeslægtens Oprindelse.
- B. 16. *E*i Græker parat til — at sværge. Nemlig falsf. Ligesom punica fides
brugtes ordspregeligen om Trofasthed og Menneeb, saaledes græca fides i øldre Tider
om Erelighed og Oprigtighed; men i Juvenals Dage vare Grækerne meget vanartede og
overhovedet ringeagtede af de stolte, skjondt ligesaar fordervede Romere. Vor Digter
ærgrer sig især i 3die Satire over deres Windmageri, Uforstammenhed, Forstilleseeskunst
og Skurkagtighed; f. Ex. B. 73 seq.
- Spillende Vid, en fordomt Dumdstighed, flydende Tunge!
Ei fra Isæus det strømmede saa. Hvem troer du vel, hin er?

Vib! I sin egen Person han ethvert Slags Folk har os hibragt:
 Rhetor, Grammatikus, stor Geometer, og Maler, og Tægter,
 Augur og Equilibrist, og Læge, og Magus, — i Alting
 Mester; — befoel du: til Himmels gesvindt slei hungriige Græker! —

Disse Purpur jeg skulde ei flye? Jeg efter en flig Karl
 sætte mit Segl? Han strække i Mag sig paa klodere Pude,
 Han, som til Rom blev bragt med en Ladning af Blommer og Figen?
 Har da vor Barndom omsonst Aventinums Himmel i fulde
 Drag indaandet, omsonst Sabinas Oliven den kvæget?
 Hvad? naar denne Nation, saa dreven i Smiger, berommer
 hulde Patronus udannede Sprog, og den Hæsliges Ansigt;
 sætter den tyndeste Hals paa en Usling ved Siden af Helten's
 Nakke, som lofted i Armene høit Antæus fra Jorden;
 eller beundrer saa pibende høes en Stemme, at aldrig
 Mandslingen Friger saa følt, naar ham bidende Hønen forfolger? —

Nationen er Gjøgler! — Du leer? — En stærkere Skogger
 slip Ham ryster — han kold skal græde, naar Taarer i Vennens
 Die han seer. — Det er Winter — en Glod du forslanger — en Skindpels
 han tær paa — sig blot: jeg er heed! — han sveder paa Timen! —
 Lige vi ere da ei. Ham Fortrin skyldes, som altid,
 Nat og Dag, paatage sig kan forskjellige Miner —
 kyss paa Fingeren — stedse beredt til at rose, naar Vennen
 røber engang tilgavns, naar let ham Vandet forlader,
 eller naar skraldende Lyd udstodes fra gyldene Matskiin.
 Intet desuden er helligt, og trygt for den Skjændigs Angreb;
 Datterens Uskyld ei, ei Husets Frue, og ikke
 selv glathagede Brudgom og Son, ukhyndig i Lasten.
 Findes der Intet af Sligt, han sin Bens Mormoder bedaaret;
 — vidende Alt i et Huus, som Fortrolige, frygtes de ville! —
 Siden om Grækeren nu vi tale: besøg med det samme
 Skolerne, her saa en Daad, fuldværdig den videre Kappe!
 Gubben af stoiske Sekt har ved lummé Anklage sin Ærting,

Bareas, myrbet — sin Lærling og Ven! — Den Skurk var ved hün Bred
fostret, paa hvilken Gorgonisse Øg lod Vingerne falde. —

- V. 20. **Søstrene.** Ustræa (Retfærdighedsgudinden) og Hin: Kydsheden.
- V. 23. Da Guldalderen, Menneskets Uskyldighedsstisstand, var forsvunden, indfandt sig alle
de andre grove Laster først i Ternalderen; men Egteskabsbrud fremkom alerede i den
paa Guldalderen umiddelbart følgende Søvalder.
- V. 27. **Pantet.** Trolovelsesringen sattes paa den Finger af venstre Haand, som er nærmest
Lillesøgeren.
- V. 29. **Tisiphone.** Slangebevæbnet Furie.
- V. 30. Isledet for at styrte dig i Egteskabets Helvede, var det meget fornuftigere hvis du gif
hen og hængte dig, lod dig dumpe ned fra et Bindue og brak din Hals, eller svalede din
Elskovsbrand ved et Spring fra den Emiliske Bro ned i Tiberens Bølger.
- V. 36. **Forlorne Latinus's Kiste.** Han, som saa tidt, ved Mandens pludselige
Ankomst, blev af Konen, hvis Galan han var, fjsjult i en Kiste, og havde været forlo-
ren, hvis Manden havde opdaget ham — ret, ligesom det gaaer til i en Mimus paa
Theatret, hvor Skuespilleren Latinus (berent paa den Tid og en Yndling af Keiser
Domitian) agerer Galan og bliver af Konen puttet i en stor Kiste, idet hun hører Egte-
manden nærme sig.
- V. 39. **Tarpejisse.** Jupiters Kapitoliniske eller Tarpejisse Tempels Dørtrin.
- V. 40. Juno var Egteskabets Beskytterinde. Ved store og betydelige Offeringer forgyldtes
Kvæggets Horn.
- V. 42—43. Gaa ere værdige til at røre ved Ceres's, denne kydske Gudindes Witta (Hovedbind)
og Manges Lande er saa forpestet af Utugt, at Faderen selv frygter for at kysse sin Dæ-
ster. — Bekrænts da o. s. v. Ved Bryllupper og andre Hoitider bekronede man
Dørstolperne med Bedbende, Laurbærblade, Myrter, Roser, og deslige. Bittert: Med
Fryd hoitideligholder du din Bryllupsfest, uden at tænke paa, at du som en gammel
Hørkarl, vel har fortjent at gjøres til Hantre af din Iberina.
- V. 48—49. **Gabii og Tidens.** Byer i Næheden af Rom. Meningen: Man ikke hun
kan leve kydske paa Landet; men neppe engang i Smagstæder, end sige i det store, for-
dærvede Rom.
- V. 51. Her sigtes til Mars's, af Odysseens 8de Bog velbekendte, Samleie med Venus, og
Jupiters utallige Udskejelser.
- V. 52. **Portikus.** Buegang, var anbragt ved de fleste offentlige og private Bygninger, og

tjente til behagelige Spadseregange og Samlingssteder, da man her var betrygget mod Solskin og Regn.

- V. 57. Lange Stillaads. Ventelig til et eller andet Slags Skuespil, som skulde forhørlige Bryllupsfesten.
- V. 59. Netseng. Seng med et overspændt Net, for at holde Fluer og Myg borte. Bruges ellers mest i Egypten.
- V. 60. Mirmillon er kaldtes de Gladiatorer som i Amphitheatrene fægtebe med Galliske Vaaben. De var bevæbnede med et lille rundt Skjold, og et krumt Sværd eller Dolk, og stilledes sædvanlig mod de Gladiatorer, der udrustedes som Thracer.
- V. 62—63. Pharoës. I Oldtiden en D med et berømt Fyrtaarn, og forbunden med Alexandria ved en Dæmning og Bro. Berigtede. Formedelst Uppighed og Vellyst. Lag i ske Mure. Alexandria; kaldes saaledes efter Ptolemaeus Lagi Son, den første græske Konge, som efter Alexander den Stores Død regerede der. Kanopus. Stad ved Nilens vestligste Munding. Selv det vellystige Kanopus foragtede vore sjældige Krinder.
- V. 66. Cirkus og Paris. Isledes for alle Slags Skuespil og Gjøglere. Paris var en berømt Pantomimus, i stor Undest hos Keiser Demitian, som siden lod ham dræbe, formedelst utugtig Omgang med Keiserinden Domitia Augusta.
- V. 70. Kathedra. Fruentimmerstol. Blode Kathedra altsaa det samme, som blodagtige, vellystige Fruentimmer.
- V. 84. Struben o. s. v. Hos de gamle Romere lode Ynglinger Skoget vores til deres 21de Jar, da det blev afklippet med en vis Høitidelighed og helliget en eller anden Guddom. Indtil det 4ode Jar klippede (tondere) man Skoget af over en Kam; men fra det 4ode Jar omrent eller den modnere Mandsalder, barberede man sig (radere) ligesom vi. Lille Sergius, som Madamen kaldte ham, var altsaa en gammel Dreng og syg ovenikjobet.
- V. 89. Hyacinthus. En i Mythologien berømt smuk Yngling, elsket af Apollo. (Ovid. Metam. 10de B. 162 seq.)
- V. 92. Rudis. Et Træsværd eller en Stok, som Gladiatorerne sik ved deres Afted, som Frihedsstegn. Veiento. Hippias's egen gamle Egtefælle, Senatoren Fabricius Detente.
- V. 98. Digterne give ikke alene Amor og Kupido, men ogsaa Venus selv Pike og Fakkel.
- V. 110. Fra Kanusium (i Apulien) kom den fineste og kostbareste Uld. Galerniske Ulme. Vil sige: Viinranker, som de Gamle stættede til Ulmetræer. Den Galerniske Egn i Kampanien var meget berømt for sin Viinavl.

v. 111. Fængslet. Sæle offentlige, men private Evangs- eller Tugthuse, hvori Herrerne havde de balsyrigste af deres Slaver.

V. 113 seq. Rupert anserer tvende Forklaringemaader af dette dunkle Sted. Den ene er Lubins, og synes den naturligste: "Døgsaa i Winterens Tid, naar Kjøbmand (Kjøkemand og Skipper var hos de Gamle eet) Jason, (den berømte Argonautafører, repræsenterer her alle Søfarende) er fængslet, nemlig af Isen, det er, kan ikke seile, og hvidtskinnde, snebedækkede, Hytter, eller Cahytter, bedække de væbnede, de alligevel til Seilads udrustede Somænd (da Frosten varer kun kort i Italien) skal hun alligevel have Krystal og Murrha (kostbarere end Guld; man ved ikke hvoraf disse Murrhinske Kar have bestaaet; Mogle troe, det har været Chinesisk Porcellain). Den anden Interpretation er af Lenz, som ved Winterens Tid forstaaer Saturnalfesten i Decembermaaned, eller de to Dage af denne Fest, som kaldtes Sigillaria, da Hornene sik Billeder og man pleiede at sende hinanden Smaaforærringer. Kjøbmand Jason med de væbnede Somænd er da et Maleri, forestillende Argonautertoget paa Væggen af Buegangen ved Neptuns Tempel, hvor Kjøbmændene gjerne opstoge deres hvide Markedstalte, eller Hytter, som altsaa bedække Væggen og Maleriet, og fængsle Jason, eller, i Prosa, betage Synet af ham.

V. 116. Diamant. Med Bitterhed mener Digteren, at for en uhydsk Hone har denne Diamant endnu større Værd, fordi den har siddet paa Veronices Finger. Agrippa den Eldre, Jodernes Konge, Sonnen af Herodes den Store, efterlod sig tre Døtre: Veronice, Mariamne og Drusilla, og Sonnen Agrippa, som her kaldes Udlændingen, (det latinske, uoversættelige Barbarus, en Titel, som den stolte Romer gav alle Udlændinger, Grækerne undtagne; dog ikke med det haarde Begreb, der ligger i vort: "Barbar.") Denne Agrippa, Jodernes sidste Konge, havde stor Indsydelse hos Keiser Klaudius, maatte flygte fra Jerusalem, hvor Joderne vilde stene ham, fordi han sogte at dæmpe deres Oprør mod Romerne, og hjalp siden Titus under Jerusalems Indtagelse. At han har været beskyldt og anklaget for Blodskam med Søsteren Veronice, fortæller Josephus, og tillige at samme Veronice var først gift med Farbroderen Herodes, siden med den Pontiske Konge Ptolemy, og har været to Gange i Rom, for ved sin Skønhed at lokke Keiser Titus til sig.

V. 123. Sigter til den bekjendte Fortælling hos Livius, 1ste Bogs 13de Kap. Sabinerne rofes flere Gange af vor Digter for Kydshed og Darvelighed.

V. 127. En fra Venusium. Hattig og enfoldig Landskytos. Hende modsættes Grae, hernes stolte Moder, som krystede sig af, at hendes Fader Scipio havde overvundet Han-

nibal og Syphar, og hendes Brigersen, Scipio den Ungre, erobret og tilintetgjort det mægtige Karthago.

- B. 132. Andre Kvinders taabelige Stolthed af deres Frugtbarhed fremstilles i Niobes Exempel, den Thebanske Kong Amphions Gemalinde, som roste sig af at have flere Barn end Latona. Til Straf lod Latona sine to Born, Apollo, (Pæan) og Diana ihjelskyde hele Niobes Afskom. Bekjendt Fabel af Ovid. Metam. 6te B.
- B. 137. Soen hin Hvide, bekjendt af Virgilis Eneide 3die B. 388, og 8de, 82. Da Eneas nemlig landede i Tiberens Munding, fandt han, efter Helenus's Spaadom, en hvid (alba) So med zo Grise, som hentydede paa Staden Albalongas Opbyggelse zo Aar efter Unlæget af Lavinium, hvorpaa Eneas strax begyndte efter sin Ankunft til Italien.
- B. 145. Cecropiss. Utiske. — Sulmo. I Pelignerlandet, Ovids Fedaby. Tusiske, Sulmonensis, (ligesom ovenfor B. 127 En fra Venusium, hvor Horats var født, thi man tager gjerne bekjendte Steder til Exempler) betyder overhovedet Italienske, modsat Græske.
- B. 154. Kagen. Mustaceum, som bagtes til Bryllupper, Recepten til dens Lavning findes hos Cato, R. R. c. 121. Den bestod af Hvedemeel, Vinmost, Anis, Kommen, Sild, Ost, bagt paa Laurbærblade.
- B. 156. Dacikus og Germanikus. Brudegave, Guldmynter med Billedet af Keiser Domitian, som efter Seieren over Dacerne og Germanerne havde, skjønt usortiment, antaget disse Titelavne.
- B. 166. Hvis Skjæg din Dør saae. Din Ungdomsven. See Unmørkn. til B. 84.
- B. 167. Lanist, som afrettede Gladiatorerne, og Arena, Kamppladsen i Amphitheatrene, det er: Gladiatorerne selv, sættes her for elhvert foragteligt Slags Mennesker.
- B. 176. Ildfarvede Sler. Brudeslor.
- B. 187. Archigenes. Lægen. Foregive Sygdom, for at være ene med Galanen.
- B. 194. Celsus. Prætor og berømt Jurist.
- B. 195. Her skildres Damernes affindige Lyst til Legemsøvelser, ligesaa upassende og uansædige for deres Kjøn, som Sagforelsen. Tyriske. Purpufarvede. Fægterhabit. Et Slags Kapper af grovt Uld, man tog paa efter Legemsøvelserne, for ikke at forkjoles. Salve af Olie, Vox og viss Forddele, som Athleterne brugte. Pælen, som forestillede Modstanderen.
- B. 199. Floras Trompet. Signalet til alle offentlige Leges Begyndelse gaves ved Trompetsted. Værdig til Floras Trompet betyder altsaa: værdig til at være med i

Optogene ved Gudinden Floras Fest, som høitideligholdtes raa den vildeste Maade med
Drikke, Staadhed og alkens Galstab, hvor nogen *Skøger* viste sig offentlig for Folket paa
Scenen og anstillede Jagtspil i Amphitheatrene med tamme Dyr, o. s. v.

- B. 203. De her opregnede Vaaben ere Samnitiske. Til venstre Been, som fremstraktes under Kampen paa Samnitisk Viis; thi stander hun frem til en anden forskjellig Kamp, saa kan hun holde Auction over Beenskinner, eller Stovler til begge Venene.
- B. 206. Cyklas. En kvindelig Tunika med en Guldbæm, der løb neden om den i en Kreds (*zirkos*).
- B. 212. Siger, I Det tre, I Kvinder, som nedstamme fra Rom's berømteste Mænd! naat saae man en Gjoglers, eller endogsaa en Gladiators, en Asylus's Kone, foretage flige Øvelser, hvilke I ei skamme eder ved?
- B. 227. Kvintilian. Den berømte Rhetor, hvis 12 Bøger om Talekunsten vi endnu ansee for noget af det højeste i sit Slags.
- B. 243. Sybaris, Melatos ic. Steder berygtede for Uppighed og Vellyst.
- B. 251. Drikkekæf af Skal. Drikkekæf i Form af Muslingeskål og større end almindelige.
- B. 274. Til Prætor, som forestod de offentlige Lege og Skuespil, og dersor kjøbte eller leiede Sangere, Skuespillere og Gladiatorer.
- B. 291. Tykbenet. Af den lange Staaen.
- B. 315. Massernes Vægt. Svære Masser af Bly, som holdtes i Haanben, idet man sprang omkring og bevægede sig i Badestuen, for at drive Sveden stærkere ud.
- B. 336. Pebelen ansaae Maanens Formarkelse for en Ufmagt, hvori den faldt, naar Hærekvinerne ved Troldsange vilde trække den ned til Jorden, for at lade den udgyde den Saft, som de brugte til Elskovsdrække og Forgift, og man søgte dersor at vække den af saadanne Daanelser ved larmende Musik af Bjælder, Trompeter og Bækken.
- B. 341. Til Skovguden Silvanus offrede kun Mænd. Til Bade sin Skilling betale. Det synes af dette Sted, at Fruentimmerne enten ikke kom i offentlige Bade, eller betalte Intet dersor.
- B. 344. Enthymemer. Et Slags forkortet Slutningømaade.
- B. 346. Palæmon, Kvintilians Lærer, var den berømteste Rhetor under Keiserne Tiberius og Kladius.
- B. 349. Opiske, det samme som Osciske. Oscerne var et gammelt Ausonse Folkesærd paa Grænsen af Latium og Kampanien, og deres Sprog temmelig barbariskt.

- B. 355 seq. For at gjøre Huben finere, smurte Damerne Ansigtet med en Drig af Hvedemælk og Eseldmek.
- B. 360. Hvad Faderne sende. Alfers Kryderie og vellugtende Sager.
- B. 364. Forviist. Ligesom Poppaea, Neros Kone.
- B. 371. Liburneren. Slave fra Liburnien, som hørte til hendes Bærestols - Dragere (lectilarii). /c
- B. 380. Siciliske Høf. Henpeg paa de Sicilianiske Tyranner Phalaris og Dionysius.
- B. 383. I Tis templets Buegang og Torgaarde blev mange letfærdige Sammenkomster holdte. Ogsaa Ovid omtaler dette i Ars amandi, l. 1, v. 77, og l. 3, v. 635.
- B. 405. Her begynder Skildringen af den overtroiske Kvinde, som troet fuldt og fast Alt, hvad usle Præster og Spaakjellinger bilde hende ind. Bellonas og Gudernes Møders, Cybeles Præster var et foragteligt Slags Mennesker. (See Sde Sat. B. 176) De sidste brugde ogsaa, efter Myss's Eksempel (Katull. Carm. 63) at kastre sig selv. /x
- B. 409. Psobelen. De ringere Præsters, hvis Formand han er. Trommer hørte til deres vilde Gudedyrkelse. /x
- B. 410. Phrygisk Tiar. Et Slags Hue, som denne Phrygiske Gudindes Præster brugte.
- B. 412. Eg bruges meget til Soningsoffice.
- B. 419. Kongen hin Stoltes, Tarquinii Superbi Mack mellem Byen og Tiberen, helligt Mars: Campus Martius.
- B. 420. Jo. Den Egyptiske Gudinde Isis. Besjendt Fabel af Ovid. Metam. 1ste B. 588 seq.
- B. 422. Meroe. En stor Ø i Nilen i Ethiopiaen. Ogsaa derfra var hun i Stand til, paa Isis's Besaling, at hente Kræftesvand.
- B. 423. Forfædrenes Stald. Eville. Ventelig det sackaldte indhegnede Sted paa Marsmarken, hvor Folket samledes til Stemmegivning, og hvor Romulus og Tarquinerne forдум havde haft Kræftet.
- B. 427-28. Linklædie og Skaldeborde varer Æs's Præster. Anubis. Son af Isse (Maanen) og Osiris (Solen), den Egyptiske Herkutius. Havde Hundehoved. Hans Person agerer Isis's Ypperste, på øest.
- B. 448. Efter hvis Tilskyndelse Otho drobte ejer Galba. Jo østere fanatiske Mennesker og Bedragere blive forfulgte, kastede i Fær sel, forviste (f. Ex. til de Cycladiske Øer), jo større Tilstro finde de blandt den overtroiske Hob. Tavler. Astrologiske.
- B. 451. Leiren. Livvæstens Barakker ved Ro

- B. 455. Din, til Spaabomkunster ligesaa hengivne Kone, som Zanqvil, Kong Zarquinius
Priscus's Gemalinde.
- B. 464. Nav. Maafkee Ravpryddeler, eller Ravtugler, man gned i Haanden for Bellugts
Skyld.
- B. 466. Thrasylus. Berømt Mathematiker, Keiser Tiberius's Lærer.
- B. 471. Petrosiris. Ligeledes berømt Mathematiker fra Egypten.
- B. 472. Meta. Maal paa Rendebanen. I Cirkus pleide alt saadant Pak at faldbyde
deres Kunster.
- B. 476. Offentligt Lynslag. Hvor En var dræbt af Lynet, blev han begravet, og
Stedet indhegnet og helliget ved Offer.
- B. 480. Phalæ. Trælegler, som stode paa den lange Muur (spina) i Midten af Cirkus,
om hvilken Muur de veddekjørende Vogne kørte 7 Gange. Hver Gang et af disse
7 curricula var tilbagelagte, borttogen, som Tegn, en af disse Phalæ. Delphinerne
have maafkee været til samme Brug; thi Beddekjørstler varer Nephun, som Hestens Eka-
ber, helligede.
- B. 493. Dam. Maafkee paa Forum olitorium, hvor Tiberen ofte skyldede op, og hvor man
satte Børn ud. Her udsogte ofte Damer, som enten varer usigstbare, eller ikke selv vilde
udstaae Svangerkabets Besvær, de smukkeste, og bildte Manden ind at det var hans.
- B. 494. Galier. Mars's Prester.
- B. 505. Neros Onkel. Caligula, Broder til Neros Moder Agrippina. Cæsonia.
Hans Gemalinde. Man fandt paa Panden af et nysskt Fst en Gevært, i Størrelse
af en Figen. Denne brugtes til Ingredients i Hexedrik.
- B. 510. Agrippina. Forgav sin Mand Keiser Claudius.
- B. 550. Den Pontiske Kong Mithridats Medikam-ter. Modgift, som hin Konge brugte
saar hyppigt.
- See iovrigt, hvad hele denne Satire angør, Bottigers Sabina.

Den mundtlige Deel af den offentlige Præmien i Nykøbbings Cathe-dralskole tager sin Begyndelse Mandagen den 7de Octbr. og holdes i følgende Orden:

Mandag 7 Octbr. Latin IV.	8—II $\frac{1}{2}$.	Mandag 14 Octbr.	
Græst III.	II $\frac{1}{2}$ —2.	Frans ^t I.	9 $\frac{1}{2}$ —2.
Tirsdag 8 Octbr. holdes formedelst Markedet ingen Examen.		Relig. I.	II—12 $\frac{1}{2}$.
Onsdag 9 Octbr. Dansk II.	8—10.	Arithm. I.	12 $\frac{1}{2}$ —2.
Latin III.	10—2.	Tirsdag 15 Octbr. Relig. III.	8—10.
Torsdag 10 Octbr. Dansk I.	8—10.	Geometr. II.	10—12.
Latin II.	10—11.	Arithm. III.	12—2.
Latin I.	11—12.	Onsdag 16 Octbr. Frans ^t II.	8—II.
Lyd ^t I.	12—2.	Arithm. II.	II—2.
Fredag 11 Octbr. Ebraisk II.	8—II.	Torsdag 17 Octbr. Geogr. og Historie III.	8—II.
Lyd ^t III.	II—12 $\frac{1}{2}$.	Geogr. og Historie II.	II—2.
Frans ^t III.	12 $\frac{1}{2}$ —2.	Fredag 18 Octbr. Ebraisk I.	8—10.
Esverdag 12 Octbr. Græst II.	8—12.	Geometr. I.	10—I.
Lyd ^t II.	12—2.	Geogr. og Historie I.	I—3.

Løverdagen den 19de Octbr. Formiddag kl. 9 examineres de nye anmeldte Disciple, og Onsdagen den 23de Octbr. Formiddag kl. 11 bekjendtgøres Examens Udfald med sædvanlig Hættidelighed.